

A painting of a woman with dark hair, wearing a blue dress, looking down at a red and white rose. The background is a soft, purple and blue gradient. The woman's face is in profile, and she has a gentle smile. The rose is the central focus, with vibrant red and white petals. The overall style is soft and painterly.

Sami Nygrén

Salohaltianseitikki
kauneinta metsässä

Kuvittanut: Laura Aro

Salohaltianseitikki kauneinta metsässä

Sinun käsiesi meret halkeavat ihmisten pelosta

Sinä et siirry sinun mertesi käsistä

minun käsieni meriin hukutaan kaikissa painajaisissani

minä siirryn vain seuraavaan uhriin

© 2019 Sami Antero Nygrén

ISBN-978-952-801-839-1

Kuvittanut: Laura Aro

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ESIPUHE

Ilman selkärankaa voit säilyä täällä menemättä mukaan. Matona vain luikertelet erilaisten tunnereaktioiden vallassa. Väistät pahan. Jos osa sinusta katkeakaan matka varrella. Ei elämäsi pääty. Voit kasvaa kokemastasi. Et edes tarvitse päätä. Pitävät sinua täysin ajattelukyvyttömänä. Niin ne luulevat. Sinulle tulee niin tukala, paha olo, kun joku on sinusta liian rationaalinen. Väistät sellaista.

Maailma on sinulle multaa, jossa luikerrella miten tahdot. Hauskaa se ei aina ole. Et ehdi syömään paljoa mitään muuta. Ahmit sen mitä näet edessäsi. Toisesta päästäsi tulee ulos tarkkaan punnittu ja käsitelty maa-aines. Se on sinun käsittelytapasi. Uudistuva luonnonvara. Se ei kulu. Et ole nälkäinen. Analysoit täysin eri tavalla kuin muut. Et päädy samoihin johtopäätöksiin. Tuloksesi on erilainen näkökanta. Et ole ainoa lajissasi. Matoja on aina ollut. Madot ovat hyödyllisiä. Madot pitävät maailmaamme kuohkeana.

Joskus aamulla madot nousevat pintaan. Eivät kaikki. Mutta ne suurimmat. Motoisännät ja matoemännät. Tämä on fiktiivinen kuvitelma. Jos joku tahtoo ottaa selvää, mistä ilmiö johtuu, olisin hyvin kiitollinen. Olen niin kiinnostunut muustakin kuin ihmisen luonnosta. En ole vielä niin suuri mato, että minulla kannattaisi onkia lahnoja. Tai isoa kalaa. Minut on helppo saada kilpaongen pikkuruiseen koukkuun. Älä käytä mitään väkistä koukussa. Tahdon luikerrella karkuun. Tahdon, etteivät ansat saa minua koskaan. Tahdon olla vapaa kaikesta mikä tekee tunnelukkoja pieneen sieluparkaani. Saamasi saalis minulla ei ole sen arvoinen. Olen hyödyllisempi tällaisena.

On niin vetinen ajatus tuo aamukasteelle nouseminen. Nukun mieluummin tuolla syvällä mullassa. Lämpöiset kesät ovat niin kuivia. Syvältä. Saat minut etsiä lähteiden ja turvesuon laitamilta ihminen. Noin minä sen ajattelen. Monet kastelevat jonkun maapläntin mistä voivat madon noukkia. Mikä ihmeellisintä meitä viljellään. Voit ostaa meitä isoimmista supermarketista. Tai Nippon Verkosta Lielahdesta tai Motonetista Pirkkalasta tai Lielahdesta. Olemme joskus Prismassa iljettävästi limaisia ja vähän jo mätiä. Tai liian ohuita ja vettyneitä ongintaan. Osta minut Motonetista mieluummin, jos tahdot onkia.

Kaivuupaikkamme kaupungeissa ovat liian kaukana urbaanikon mittakaavalle, jossa kaiken on oltava käden ulottuvilla. Madon on hyvä olla kaupungeissa. Saamme olla täällä aivan rauhassa. Maalaistollukat kaivavat meidät ylös. Emme ole siellä tällaisia henkisten alojen taitajia ja joskus huippunimiä. Päädyimme aina parempiin suihin. On elämä raadollista. Ja julmaa. Matona ei paljoa haaveilla helposta elämästä. Aivokapasiteettimme pursuaa yli totutuista normeistamme, joita yhteiskuntamme asettaa. On parempi tekeytyä kuolleeksi tai esitellä itsensä pelkkänä roskana tai jonakin oksankappaleena. On parempi olla osa samanlaista käyttötavaraa kuin muutkin. Vaatimattomana, jopa lahnan tavoin, maata kaikkein alimmaisena. Ei ainakaan rakastua. Eikä rakastaa. Sehän on aivan kamalaa muiden mielestä. Olla osa jotakin karavaania, jota rakkaudeksi kutsutaan. On parempi, kun ei ole mato

Soivat kourassa kipuvaljakot
lasituulihevoseet huoneessa kaatuvat

värinnopeudella alkavat aamut – kaatuvat

realismisupinaoksa – ei katkea

Savenvalajan talossa
tuoksuu rattaissa
kuuverhokeikka

kauneuspysyy
keltainen hurttasuru

varmanopalla
 aina samat sävelet
 nuotinlaelta lauhkea kesä
 sielustajan ohuet
slummihuulet
katuallakkavuosi savenvalajan talossa

Kaupunkiaskeleet sakeaa valoa
liinassa lausutut aallot
lujakka rauhakas tunnonmieli
enkelillä
edessä auenneet mielenkääröt
niihin painunut kuva elämän
syntisi kostea iho

Tuulet kahden elämän
aukkoja surunpeilistä
palelevia
kyynelavannonpitkiä päiviä
puhumattomia purettuja mietteitä
askeleet kammoavankatalat
Luojankintaat
huolihiiživänkaltainen
askelsammalajatus

Surusuomujen kuivuessa
katsetahtovat omansa
kauneuden möhkäleitä maailman
pudonneista väreistä palava menetys

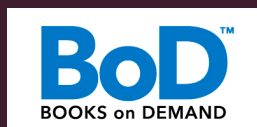
kalvaheinähenkosten näkyvä unelma
lohkeileva autuus

Käsissäni kaunis rakkautesi. Jokaisella kullalla on pilvinen reunus. Suudelmia täynnä aistit kohtaavat. Unohtunut minuus taateleilla maksettu. Kirjeissäni katsovat valkoista taivasta epäselvät mielikuvat. Aikomus ottaa kädestä ja murmeli on taikonut saman päivän uudestaan. Ikävä suoristaa jokapäivä lahkeensa. Hontelot ovat poskia täynnä. Piparkakut surisevat korvissa. Kaipaani niin paljon rakastani.

Turasaan puutarhassa on paljon vettä. Käsissäni on känsänkokoinen lahja kirjaimia sisällään. Kauniissa on ajatuksia ja lapset löytävät ne. Sade on sakea suoraan Japanista. Ja kissat tarvitsevat kuusikymmentäpaikkaisen reitittimen lämpöä. Mureena Tommilla on Karikatyyri ystävänään. Puolet huomisesta on jotain vailla yhdeksän. Surrealistit ovat oikeasti realisteja. Ei maailma ole mitä näemme sinussa, jonka ohimot on pidettävä aisoissa hevosten. Tunnemaailma omaksesi. Sielunhäpeä kalvaa suomalaisia arkipäiväisesti.

Mielenkasvot vanhenevat orapihlajan oksissa kansalaisen maailman.

www.bod.fi